

การเขียนบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ

Research Article Writing for Publishing in Academic Journal

รองศาสตราจารย์ ดร.รสริน พิมลบรรยงก์
Assoc. Prof. Dr. Rosarin Pimolbunyong

บทนำ

เงื่อนไขของนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ที่กำหนดการขอจบการศึกษาว่าต้องมีการเผยแพร่วิทยานิพนธ์ จึงจะถือว่าสำเร็จการศึกษาได้นั้น ส่งผลให้สถาบันอุดมศึกษาที่ผลิตบัณฑิตทั้งในระดับปริญญาโท และปริญญาเอก จำเป็นต้องผลักดัน กระตุ้น รวมทั้งจัดทำมาตรการต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ นอกจากนี้ในการพิจารณาการขอเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการของผู้สอน ในสถานศึกษาทุกระดับ มีการกำหนดว่าต้องมีการเผยแพร่ผลงานเพื่อประกอบการขอเข้าสู่ตำแหน่ง โดยเฉพาะผลงานวิจัยซึ่งเป็นรูปแบบผลงานประเภทหนึ่ง ทั้งนี้รูปแบบการเผยแพร่อาจทำได้หลากหลาย เช่น การจัดเวทีเสนอผลงานในพื้นที่ การจัดนิทรรศการ การจัดการแสดง การเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชน การจัดทำเป็นบทความทางวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ การเผยแพร่ในหนังสือรวมบทความทางวิชาการหรือบทความวิจัยในรูปแบบอื่น ๆ ที่มีการบรรณาธิการประเมินและตรวจสอบคุณภาพ รวมทั้งการนำเสนอต่อที่ประชุมวิชาการระดับชาติหรือนานาชาติ ที่มีบรรณาธิการและมีการนำไปรวมเล่มเผยแพร่ในหนังสือประมวลผลการประชุมทางวิชาการ (Proceedings) รวมทั้งอาจเผยแพร่ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่มีการกำหนดระยะเวลาในการเผยแพร่อย่างแน่นอนชัดเจน รูปแบบต่าง ๆ ดังกล่าวเป็นทางเลือกให้ผู้นิพนธ์บทความวิชาการหรือบทความวิจัย มีทางเลือกในการเผยแพร่ได้ตามโอกาสและบริบทของการนำเสนอและเผยแพร่

สำหรับรูปแบบการเผยแพร่ในลักษณะการตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการนั้น นับว่าเป็นช่องทางที่มีความเป็นรูปธรรมและสามารถดำเนินการได้โดยง่าย เนื่องจากมีวารสารจำนวนมากที่จัดพิมพ์เผยแพร่ผลงานประเภทบทความวิจัยโดยตรง เพราะสถาบันทางการศึกษามีความจำเป็นในการรองรับมาตรฐานทางวิชาการทั้งในส่วนของอาจารย์ บุคลากร นิสิต นักศึกษา นอกจากนี้หน่วยงานอื่น ๆ ยังต้องการสนับสนุนการพัฒนาองค์ความรู้ ซึ่งนอกจากจะทำให้เกิดคุณค่าแล้ว ยังเป็นการประกันคุณภาพของหน่วยงานอีกด้วย “วารสารทางวิชาการ” จึงนับเป็นสื่อกลางที่ช่วยให้นักวิชาการในทุกหน่วยงานได้เสริมบทบาทการเป็นนักวิจัย โดยที่การจัดทำวารสาร ต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกันคือเพื่อเผยแพร่ผลงานของบุคลากรในสังกัด ดังนั้นการจัดทำวารสารทางวิชาการเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ดังกล่าวจึงต้องมีการกำหนดรูปแบบและเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อเป็นการควบคุมคุณภาพของวารสารนั้น ๆ เพื่อส่งผลต่อผลงานที่นำมาลงเผยแพร่ และประกันคุณภาพของผลงานทางวิชาการนั้นว่ามีความน่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการต่อไป

เนื่องจากผู้เขียนได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับการจัดทำวารสารวิชาการของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา โดยทำหน้าที่ในการบรรณาธิการวารสารราชพฤกษ์ ซึ่งเป็นวารสารทางวิชาการที่จัดทำขึ้นเพื่อรองรับการเผยแพร่ผลงานวิชาการของคณาจารย์ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา และบุคลากรผู้สนใจ โดยเฉพาะการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา เพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์ของ สกอ. ดังนั้นเพื่อช่วยให้การจัดทำวารสารที่ปัจจุบันมีหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยมีรูปแบบที่ถูกต้อง มีการบริหารจัดการได้ตามมาตรฐานระดับสากล ผู้ส่ง

บทความวิจัยจึงควรพัฒนาผลงานให้มีความถูกต้อง ส่งผลต่อคุณภาพของวารสารและการเผยแพร่ นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้พบปัญหาในการจัดทำบทความวิจัยของผู้นิพนธ์ต่าง ๆ ที่ส่งผลงาน จึงได้รวบรวม แนวคิด เทคนิค รูปแบบ การเขียนองค์ประกอบต่าง ๆ ของบทความวิจัย การอ้างอิง โดยมีตัวอย่างและปัญหาในการจัดทำมาแนะนำเสนอเป็นแนวทาง เพื่อให้ผู้ที่มีความประสงค์จะจัดทำบทความวิจัยเพื่อเผยแพร่ในวารสารวิชาการได้นำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพของผลงาน และเพื่อเป็นกำลังสำคัญร่วมกันในการพัฒนาวารสารทางวิชาการของมหาวิทยาลัยต่อไป

ลักษณะและองค์ประกอบของบทความวิจัย

เนื่องจากบทความแบ่งออกเป็นหลายประเภท ดังนั้นในการจัดทำบทความวิจัยให้ถูกต้องจึงควรศึกษาลักษณะของบทความวิจัย ซึ่งมีนักการศึกษาและนักวิจัยได้ระบุลักษณะและองค์ประกอบของบทความวิจัย เพื่อเป็นข้อมูลในการศึกษาและนำไปใช้

1. ลักษณะของบทความวิจัย

บทความวิจัยเป็นรูปแบบของความเรียงที่นำเอาองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการทำวิจัย หรือจากวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามาเขียน การเขียนบทความวิจัยจึงเป็นส่วนสำคัญ โดยเฉพาะการเขียนในเชิงวิชาการ ลักษณะของบทความวิจัย เพื่อเป็นแนวทางของการไปสู่การปฏิบัติ ที่ถูกต้องและเหมาะสม สรุปได้ดังนี้

บทความวิจัย เป็นเอกสารทางวิชาการประเภทเดียวกับรายงานการวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ แต่จะมีคุณลักษณะต่างจากรายงานวิจัย 3 ประการ คือ 1) ความยาวมีจำนวนน้อยกว่ารายงานการวิจัย ทั้งนี้เป็นไปตามข้อกำหนดของหน่วยงานที่จัดทำวารสารแต่ละฉบับ ซึ่งจะระบุจำนวนหน้าบทความวิจัยไว้ โดยบทความวิจัยนี้ จัดทำขึ้นเพื่อนำเสนอในวารสาร สื่อสิ่งพิมพ์ หรือการประชุมสัมมนา 2) ต้องมีความทันสมัย และทันต่อเหตุการณ์ และ 3) ต้องผ่านการตรวจสอบเนื้อหาสารและรูปแบบการจัดพิมพ์ตามเกณฑ์มาตรฐานของวารสาร หรือคณะกรรมการในการบรรณาธิการ (นงลักษณ์ วิรัชชัย และ สุวิมล ว่องวานิช. 2550 : [ออนไลน์])

บทความวิจัย เป็นการประมวลสรุปกระบวนการวิจัย ในผลการวิจัยนั้นให้มีความกระชับและสั้น สำหรับการนำเสนอในการประชุมทางวิชาการหรือในวารสารวิชาการ โดยรูปแบบการนำเสนอ นั้น แบ่งได้ตามรูปแบบการนำเสนอ กล่าวคือ ถ้าเป็นรูปแบบการเขียน ก็จะอยู่ในลักษณะของบทความ เอกสารทางวิชาการ ถ้าเป็นรูปแบบการพูด ได้แก่ รูปแบบการบรรยาย การอภิปราย การเสวนาเวทีโต๊ะกลม เป็นต้น (ชุดิมา สัจจามันท์. มปป. : [ออนไลน์].)

จากความหมายดังกล่าว จะเห็นได้ว่า บทความวิจัยเป็นการนำข้อมูลที่ได้มาจากรายงานวิจัยมาประมวลในรูปแบบที่สามารถนำเสนอให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายและรวดเร็วในประเด็นต่าง ๆ ของการวิจัย เช่น ปัญหาวิจัย วิธีการที่นักวิจัยดำเนินการวิจัย สิ่งที่ค้นพบและความหมายของข้อค้นพบ ดังนั้นการเขียนบทความวิจัย จึงมีความแตกต่างจากรายงานการวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ ตรงที่บทความวิจัยจะเน้นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยนำเสนอความรู้ใหม่และความถูกต้องของวิธีการค้นคว้าและรูปแบบแผนการวิจัยที่นำมาใช้ ส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรง ซึ่งได้แก่กระบวนการที่อยู่ในจินตนาการและการพัฒนาเพื่อกำหนดปัญหารวมทั้งสมมุติฐานก็มักจะไม่นำเสนอไว้ (สมบัติ ทิฆมทรัพย์. 2550 : [ออนไลน์]) การเขียนบทความวิจัยจึงควรเขียนในทำนองเดียวกัน บทความวิชาการคือ จะต้องเขียนตามองค์ประกอบของบทความวิจัย ที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกัน ตลอดจนตามมีความเกี่ยวข้องกับ

เป็นขั้นตอน ข้อมูลต้องมีความน่าเชื่อถือ ในส่วนที่เป็นความคิดเห็นก็ต้องนำเสนอตามเหตุผล และอิงหลักการทางวิชาการด้วย

2. องค์ประกอบบทความวิจัย

ในการจัดทำบทความวิจัย ควรจัดทำโดยคำนึงถึงองค์ประกอบทั่วไปดังนี้

2.1 ชื่อเรื่อง (Title) ซึ่งเป็นชื่อที่มาจากชื่องานวิจัย ควรเขียนให้กระชับ และแสดงสิ่งที่ต้องการศึกษาโดยย่อ ได้แก่ ตัวอย่าง จุดประสงค์ และวิธีการวิจัย ไว้ในชื่อบทความ โดยมีคำสำคัญหรือคำดัชนีเพื่อสืบค้น และไม่ควรใช้คำฟุ่มเฟือย และคำย่อที่ไม่เป็นสาระ ทั้งนี้ให้แสดงคำสำคัญจากชื่อเรื่องไว้ในท้ายบทคัดย่อ โดยมากจะกำหนดไว้ตามเกณฑ์ของวารสารแต่ละชื่อวารสาร โดยทั่วไปจะกำหนดไว้ 3-5 คำ

2.2 บทคัดย่อ (Abstract) เป็นการเขียนสรุปการทำวิจัยทั้งหมด โดยจะต้องเขียนอย่างสรุปกระชับ และได้ใจความ โดยมีองค์ประกอบ ซึ่งได้แก่ ที่มาของงานวิจัย จุดประสงค์หลัก ตัวแปรวิธีดำเนินการวิจัยอย่างย่อ ผลการวิจัย/ทดลองหลัก และข้อสรุปหลัก

2.3 บทนำ (Introduction) เป็นการเสนอปัญหาและการกำหนดขอบเขตของปัญหาและวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจถึงปัญหาการวิจัย โดยอาจยกสถานการณ์มาประกอบและบอกเหตุผลว่าทำไมปัญหานี้จึงต้องนำมาแก้ไข และงานวิจัยนี้จะช่วยให้เกิดประโยชน์อะไรได้ ในส่วนนี้อาจรวมวัตถุประสงค์ หรือแยกการเขียนวัตถุประสงค์การวิจัยไว้เป็นอีกส่วน แล้วแต่รูปแบบของแต่ละวารสารจะกำหนด

2.4 วิธีดำเนินการ (Methodology) เป็นการเขียนเพื่อให้ทราบว่าข้อมูลของงานวิจัยนี้ถูกรวบรวมหรือถูกสร้างขึ้นได้อย่างไร โดยนำข้อมูลที่อยู่ในขอบเขตการวิจัย เช่น ประชากรกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ศึกษา ระยะเวลา กรอบแนวคิด เครื่องมือ รวมทั้งกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้ผู้อ่านทราบและมั่นใจว่าเป็นวิธีการที่ทำได้ถูกต้อง และเหมาะสมกับปัญหาวิจัยนั้น ๆ

2.5 สรุปผลการวิจัย (Results and Conclusion) เป็นการเขียนเพื่อแสดงผลที่ได้จากการทำวิจัย และถอดความหมายจากผลการทดลองหรือข้อมูลที่ได้มาจากการวิเคราะห์ ผลการวิจัยนี้อาจนำเสนอด้วยรูปแบบที่ง่ายต่อความเข้าใจ เช่น นำเสนอในรูปตาราง แผนสถิติ แผนภาพ หรือคำบรรยายที่ชัดเจนตามวัตถุประสงค์การวิจัย

2.6 การอภิปรายผล (Discussion) เป็นการให้คำวิจารณ์ แนะนำ และอภิปรายผลของการวิจัยที่เกิดขึ้นว่าเป็นเพราะเหตุใด เป็นการอธิบายสาเหตุการเกิดผล การเปรียบเทียบผลกับข้อมูลหรือข้อสรุปที่ได้มาจากการทบทวนวรรณกรรม หรือข้อมูลของงานวิจัยของผู้อื่นที่มีการรายงานไว้แล้ว มาสนับสนุน รวมทั้งตอบสมมุติฐานในกรณีที่กำหนดไว้ว่าเป็นไปหรือไม่เป็นไปเพราะเหตุผลใด ทั้งนี้ อาจนำข้อสังเกตหรือข้อค้นพบที่เกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินงานวิจัยมาใช้เป็นเหตุผลประกอบการอภิปรายผลได้

2.7 ข้อเสนอแนะ (Recommendation) เป็นการนำเสนอว่าผลจากการวิจัยนั้นสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับเหตุการณ์จริงได้อย่างสมเหตุสมผล และมีแนวโน้มว่าจะเป็นไปได้ โดยยกแนวทางในการนำไปพิสูจน์ในครั้งต่อไป โดยทั่วไป การเขียนข้อเสนอแนะ จะเขียนเป็น 2 แนวทาง คือ

2.7.1 ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ เป็นการนำไปปรับปรุงกระบวนการทำซ้ำ โดยขจัดปัญหาและอุปสรรคและเพิ่มแนวทางเพื่อความสมบูรณ์

2.7.2 ข้อเสนอแนะที่สืบเนื่องจากผลวิจัย เพื่อเป็นการพัฒนาต่อเนื่องให้ได้องค์ความรู้เพิ่มเติมจากการพิสูจน์ตามข้อเสนอที่มีผลกระทบต่องานวิจัย

2.8 เอกสารอ้างอิง (References) เป็นการแสดงรายการหลักฐานต่าง ๆ ที่นำมาใช้ประกอบการเขียนบทความ ส่วนใหญ่ที่ใช้มี 2 ระบบ ได้แก่

-ระบบนาม-ปี ซึ่งนิยมใช้ทางสังคมศาสตร์

-ระบบตัวเลขลำดับ นิยมใช้ทางวิทยาศาสตร์

ซึ่งการใช้รูปแบบการอ้างอิงแบบใด ให้ยึดถือตามเกณฑ์ของแต่ละวารสารกำหนด

ข้อเสนอแนะในการเขียนบทความวิจัย

การเขียนบทความวิจัยเพื่อให้ถูกต้องและสมบูรณ์ ตามลักษณะของบทความวิชาการเพื่อการเผยแพร่ โดยเฉพาะในสิ่งพิมพ์นั้น มีข้อเสนอแนะในการเขียนและปัญหาที่พบ ส่วนใหญ่ปัญหาในการเขียน ได้แก่ ชื่อบทความ บทคัดย่อ บทนำ และการอภิปรายผล ทั้งนี้ให้เสนอแนะข้อเสนอแนะในการเขียนแต่ละส่วนพร้อมตัวอย่างประกอบดังนี้

1. การเขียนชื่อบทความวิจัย

โดยทั่วไปบทความวิจัยเป็นการเขียนข้อค้นพบโดยใช้งานวิจัย/วิทยานิพนธ์เป็นฐาน การเขียนชื่อบทความจึงไม่จำเป็นต้องชื่อเหมือนงานวิจัย แต่ต้องแสดงสิ่งสำคัญที่ต้องการศึกษาโดยย่อ ดังนั้นการเขียนชื่อบทความจึงควรคำนึงถึงหลักในการเขียน ดังนี้

1.1 ชื่อเรื่องควรเป็นนามวลี ไม่ใช่คำที่แสดงเป็นประธานหรือกริยาด้านประโยค และควรมีจำนวนคำที่ระหว่าง 5-20 คำ

1.2 ชื่อเรื่องไม่ควรยาวเกินไป อธิบายงานวิจัยอย่างย่อที่สุด

1.3 ควรระบุคำสำคัญ (Keyword) และไม่ควรใช้คำศัพท์ เทคนิค หรือคำฟุ่มเฟือยมากเกินไป

ตัวอย่างชื่อบทความวิจัยที่แสดงการปรับจากชื่อวิทยานิพนธ์มาเป็นชื่อบทความวิจัย

ตัวอย่าง 1 "การศึกษาผลการพัฒนาทักษะกระบวนการคิดของการอ่านและเขียนภาษาไทย หน่วยที่ 6 เรื่อง พ่อของแผ่นดิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) ระดับประถมศึกษา"

[วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. 2554. 21(1)]

ควรปรับเป็น “ผลการพัฒนาทักษะกระบวนการคิดของการอ่านและการเขียนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น”

ตัวอย่าง 2 “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เขียนโดยใช้รูปแบบของพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้กับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ”

[วารสารราชภัฏตะวันออก. 2552. 4(1)]

ควรปรับเป็น “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการเรียนรู้ด้วยรูปแบบพหุปัญญากับการสอนปกติ”

ตัวอย่าง 3 “การศึกษาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (7E)”

[วารสารราชพฤกษ์. 2553. 8(1)]

ควรปรับเป็น “ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้”

สำหรับการเขียนชื่อภาษาอังกฤษก็ให้สอดคล้องและสัมพันธ์กับชื่อภาษาไทย และต้องระวังการใช้คำศัพท์เฉพาะให้ถูกต้องตามความนิยมของภาษา และบริบทของการนำมาใช้ในเชิงวิชาการด้วย

2. การเขียนบทคัดย่อ

บทคัดย่อเป็นข้อความสรุปผลงานที่ทำอย่างรัดกุม ควรเป็นส่วนที่เขียนขึ้นหลังจากเขียนบทความเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยมีข้อมูลที่เพียงพอต่อการตัดสินใจของผู้อ่านว่าควรอ่านบทความฉบับนี้หรือไม่ หลักในการเขียนบทคัดย่อ จึงควรคำนึงถึงส่วนประกอบ และวิธีการเขียน ดังนี้

2.1 องค์ประกอบในบทคัดย่อ ควรประกอบด้วยส่วนนำ จุดประสงค์ วัตถุประสงค์ และวิธีการ ผลการศึกษา และสรุป โดยเรียบเรียงการเขียนแบบร้อยแก้ว ติดต่อกันไป อย่างย่อ กระชับรัดชัดเจน เข้าใจง่าย ได้ใช้ความ

2.2 เขียนบอกเฉพาะ แรงจูงใจ ปัญหาหลัก วัตถุประสงค์ ระเบียบวิธีวิจัย วิธีดำเนินการ ข้อค้นพบ ปัญหาวิจัย วัตถุประสงค์และ/หรือสมมุติฐาน โดยไม่ต้องบอกค่าสถิติที่ได้

2.3 ไม่ควรเขียนรายละเอียดข้อมูลทั่วไป/กลุ่มตัวอย่าง และไม่ต้องอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ และไม่ควรรวมผลการวิจัยเป็นข้อ ๆ

2.4 ควรมีความยาวประมาณ 100-300 คำ และระบุคำสำคัญ 1-3 คำ (หรือตามแต่วารสารนั้น ๆ จะกำหนด)

2.5 อาจเขียนเป็น 1 ย่อหน้า หรือ 2 ย่อหน้า โดยอาจแสดงออกเป็น ส่วนที่ 1 ประกอบด้วย แรงจูงใจ ปัญหา วัตถุประสงค์ วิธีวิจัย และส่วนที่ 2 ประกอบด้วย ข้อค้นพบเพื่อตอบวัตถุประสงค์หรือสมมุติฐาน (ถ้ามี)

ตัวอย่างการเขียนบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

(ที่มา : เสาวภา วิชาดี. 2554 : 252-253)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างรูปแบบการสอนสำหรับใช้พัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาคณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบที่สร้างขึ้น การพัฒนารูปแบบดังกล่าว ประกอบด้วยการศึกษาลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองด้วยการสังเคราะห์เอกสาร สร้างรูปแบบ ตรวจสอบคุณภาพ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ ทดลองใช้และประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมี 5 ขั้นตอนคือ เลือกรื่องานการเรียนรู้ที่ตนสนใจ วางแผนการเรียนรู้ด้วยการใช้โครงการและสัญญาการเรียนรู้ ดำเนินการค้นคว้า สังเคราะห์องค์ความรู้ และประเมินผลการเรียนรู้ จากการประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบจากการนำไปใช้กับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อศิลปะและการออกแบบจำนวน 40 คน ด้วยการทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง พบว่าคะแนนความสามารถในด้านการอ่านและการเขียนสรุปความของนักศึกษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง นอกจากนี้พบว่า หลังการทดลองนักศึกษามีคะแนนลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงกว่าก่อนการทดลอง และมีความคิดเห็นต่อรูปแบบการสอนนี้อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การสอนอ่านภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

ABSTRACT

The purposes of this study were to develop an instructional model for enhancing self-directed learning skills of Bangkok University students and to evaluate the model effectiveness. The model development process consisted of a review of literature, the design of the learning model, experts validation, piloting the model with another group, and evaluating its effectiveness. The results showed that the self-directed learning model included five learning steps: choosing the topics of interest, planning their study with a project and learning contract, being engaged in learning activities, synthesizing the knowledge acquired, and evaluating learning outcomes. Regarding to the effectiveness of instructional model, the study employed 40 students enrolled in FA301 in the first semester of 2010 academic year and found that the English proficiency mean score of the post-test was higher than that of the pre-test. Moreover, the post-test mean score of self-directed learning characteristics was higher than the pre-test score. The students had opinions on the model at an extensive level.

Keywords : Self-directed Learning, Reading Instruction

อนึ่ง ในการเขียนบทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและเหมาะสม อาจใช้วิธีศึกษาจากวารสารต่าง ๆ ในประเด็นการศึกษารูปแบบเดียวกันหรือใกล้เคียง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทาง และเป็นตัวแบบในการเขียนได้เช่นกัน

3. การเขียนบทนำ

การเขียนบทนำ เป็นการเสนอความรู้พื้นฐานและงานวิจัยที่เคยมีผู้อื่นทำไว้แล้วอย่างย่อ โดยมีหลักฐานอ้างอิง โดยการเขียนบทนำที่ดีควรเขียนอย่างกระชับ โดยมีแนวทางการเขียนตามลักษณะการเขียนที่ดี ดังนี้ (สุนันทา จริยาเลิศศักดิ์. [ออนไลน์] : 2555)

3.1 ควรเสนอลักษณะและความเป็นมารวมทั้งขอบเขตของปัญหาที่นำมาศึกษาให้ชัดเจน

3.2 มีการทบทวนเอกสารในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ความก้าวหน้า และคำถามใดที่ยังไม่มีการศึกษาหาคำตอบ ซึ่งจะสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยในบทความนั้น ๆ

3.3 ระบุวิธีการที่จะศึกษาวิจัย

3.4 มีความยาวประมาณ 2-3 ย่อหน้า ข้อความควรมีความกระชับ ชัดเจน ไม่จำเป็น ต้องมีรายละเอียดที่ไม่จำเป็นหรือยาวเกินความต้องการ

3.5 การเขียนต้องมีการแสดงหลักฐานอ้างอิงแทรกไว้ในเนื้อหา โดยอาจเป็นแนวคิดจากนักวิชาการ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างการจัดลำดับข้อความในการเขียนบทนำ

(ที่มา : สันติ ศรีสวนแดงและคนอื่น 2554 : 266-268)

ชื่อบทความ “ประสิทธิภาพของระบบการนิเทศการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา โดยใช้การวิจัยเป็นฐานสำหรับหลักสูตรครูเกษตร 5 ปี”

บทนำ ควรประกอบด้วย 4 ย่อหน้า ซึ่งมีประเด็นสำคัญในแต่ละย่อหน้า ดังนี้

ย่อหน้าที่ 1 : เป็นการนำเรื่องโดยระบุภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัยในการผลิตครูเกษตร (อ้างอิงหลักสูตร)

ย่อหน้าที่ 2 : การดำเนินงานคณะศึกษาศาสตร์ในการเตรียมความพร้อมการผลิตครู โดยมีการวิจัยและแสดงผลการวิจัย (อ้างอิงแผนงานของคณะฯ และ งานวิจัย)

ย่อหน้าที่ 3 : ข้อค้นพบงานวิจัยดังกล่าว และการพัฒนาระบบการนิเทศ

ย่อหน้าที่ 4 : ปัญหาที่เกิดขึ้นที่ควรศึกษาต่อโดยนำผลการวิจัยมาจัดทำเป็นปัญหา ต่อเนื่อง และกำหนดคำถามการวิจัย โดยสรุปความสำคัญของผลการวิจัย ที่ได้ที่มีต่อผู้วิจัย

4. การเขียนอภิปรายผลการวิจัย

จุดประสงค์ในการเขียนคือเพื่อให้คำวิจารณ์ แสดงความคิดเห็นอธิบายผลการวิจัยที่เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเน้นการอธิบายสาเหตุการเกิดผลของการค้นพบ การเปรียบเทียบผลของข้อมูลหรือข้อสรุปจากการทบทวนวรรณกรรม ในกรณีที่ไม่ตรงกับทฤษฎีหรือไม่เป็นที่น่าพอใจ อาจอ้างถึงผลการวิจัยที่เคยมีผู้ทำไว้แล้ว เพื่อนำมาสนับสนุนผลการทดลองข้อสันนิษฐานหรือข้อสรุป เพื่อเพิ่มน้ำหนักความน่าเชื่อถือ โดยมีข้อสรุปว่าผลที่ได้จากการวิจัยสามารถประยุกต์ใช้กับเหตุการณ์จริงได้อย่างเป็นเหตุผล การเขียนอภิปรายผลเช่นเดียวกับการเขียนบทนำ คือ

ควรกระชับ อ่านง่าย และได้ใจความสำคัญ ตามประเด็นของวัตถุประสงค์ และข้อค้นพบจากหลักฐาน อ้างอิงประกอบ

5. การเขียนเอกสารอ้างอิง

ในการเขียนบทความวิจัย ซึ่งเป็นเอกสารทางวิชาการ การเขียนหลักฐาน การอ้างอิงจากเอกสารทุกแห่งที่ปรากฏในบทความ เป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องแสดงในรายการเอกสารอ้างอิงท้ายบทความ โดยผู้เขียนบทความควรตรวจสอบรูปแบบการเขียนรายการอ้างอิงให้ถูกต้อง ตามประเภทการอ้างอิง รูปแบบการอ้างอิง ตามที่วารสารนั้นกำหนดรูปแบบไว้ และถูกต้องตามระบบการอ้างอิงของวารสารนั้น ๆ โดยทั่วไปวารสารแต่ละชื่อเรื่องจะระบุรูปแบบและระบบการอ้างอิง ดังนั้นผู้ที่เขียนบทความวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ควรปรับรูปแบบให้เป็นรูปแบบตามที่วารสารนั้น ๆ กำหนดด้วย

นอกเหนือจากประเด็นสำคัญในการเขียนที่เป็นปัญหา ส่วนอื่นๆ ในองค์ประกอบของการเขียนก็มีความสำคัญเช่นกัน ดังนั้น ผู้ที่เขียนบทความวิจัยควรทำความเข้าใจประเด็นปัญหา และศึกษาเกณฑ์และข้อกำหนดของวารสารนั้น ๆ ด้วย

ข้อเสนอแนะในการจัดทำบทความวิจัย

ในการเขียนบทความวิจัยที่ต้องการเผยแพร่ในวารสาร/สิ่งพิมพ์ทางวิชาการ โดยทั่วไปพบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ จะเป็นปัญหาในด้านการขาดประสบการณ์ในการเขียนงานวิจัยประเภทบทความ ดังนั้นเมื่อต้องเขียนบทความวิจัยจากงานวิจัย/วิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นงานวิชาการที่แตกต่างกันกับรายงานการวิจัย จึงไม่สามารถเขียนได้อย่างมีคุณภาพและถูกต้อง จึงใคร่ขอเสนอแนะปัญหาในการเขียนเพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติ สำหรับผู้ที่สนใจและผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่มีต้องจัดทำบทความวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาแนวทาง คู่มือ ข้อกำหนด และคำแนะนำในการจัดทำบทความของวารสารนั้น ๆ ซึ่งอาจมีข้อแตกต่างและลักษณะเฉพาะ และปฏิบัติตามข้อกำหนดและคำแนะนำด้วย
2. ในกรณีการเลือกวารสารที่จะตีพิมพ์ ก็ควรพิจารณาว่าเป็นวารสารที่สอดคล้องกับสาขาวิชา หรือเป็นวารสารที่มีการรับรองคุณภาพ เช่น อยู่ในฐานข้อมูล TCI หรือวารสารที่มี Impact Factor ซึ่งสามารถสืบค้นได้จากฐานข้อมูลอินเทอร์เน็ต เพราะเป็นวารสารที่มีความน่าเชื่อถือและสามารถประกันคุณภาพของผลงาน
3. การเขียนบทความควรระวังการใช้ภาษาให้มีความเป็นมาตรฐาน มีความเป็นวิชาการ ใช้ภาษาที่ถูกต้อง โดยตรวจสอบจากพจนานุกรมศัพท์บัญญัติของราชบัณฑิตยสถาน
4. การใช้คำศัพท์ควรเลือกใช้คำศัพท์ที่เป็นไปตามศัพท์บัญญัติถ้าเป็นภาษาต่างประเทศ ควรมีวงเล็บกำกับ ในกรณีคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ถ้าไม่แปลก็ควรใช้ทับศัพท์ แต่ถ้าแปลก็ต้องแปลให้หมดข้อความ/คำในทุกแห่ง หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษสลับไปมา นอกจากนี้ควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษให้น้อยที่สุด โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษในวงเล็บของคำศัพท์เฉพาะ ควรเขียนคำศัพท์ในวงเล็บเฉพาะคำแรกเท่านั้น ถ้ามีการใช้นั้นๆ อีก ก็ไม่ต้องวงเล็บคำภาษาอังกฤษซ้ำอีก
5. ควรลำดับเนื้อหาให้เป็นไปตามรูปแบบ และเขียนให้มีความต่อเนื่องกัน การเขียนข้อความควรเป็นประโยคที่สมบูรณ์ ประโยคสั้นและระวังการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

6. ควรมีการนำเสนอกรอบแนวคิด ผลการวิเคราะห์ข้อมูล หรือหลักฐานอื่นๆ ที่น่าสนใจ ด้วยการใช้กราฟิกประเภทต่าง ๆ เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจได้ง่าย แต่ควรระวังการใช้รูปแบบ สี และพื้นผิวของกราฟิก เนื่องจากวารสารวิชาการส่วนใหญ่จะพิมพ์ด้วยระบบสีขาว-ดำ จึงควรจัดทำต้นฉบับเพื่อการพิมพ์ที่สามารถแสดงรายละเอียดได้ชัดเจนด้วย

7. ตรวจสอบและทบทวนลีลาการเขียน โดยเว้นระยะห่าง 1-2 สัปดาห์หลังจากเขียนจบเพื่อทบทวนการใช้ภาษาและวิธีเขียนให้ถูกต้อง รวมทั้งให้ความสำคัญกับการพิสูจน์อักษรทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

8. บทความวิจัยไม่ใช่วิทยานิพนธ์ ดังนั้นไม่ควรคัดลอก บทคัดย่อ บทนำ รวมทั้งอภิปรายผลจากวิทยานิพนธ์มาเขียนโดยไม่ปรับปรุงใหม่ให้เหมาะสมก่อน

9. ควรวางแผนในเรื่องระยะเวลา เมื่อต้องการส่งบทความไปยังกองบรรณาธิการของวารสาร เนื่องจากการประเมินคุณภาพของบทความมีกระบวนการที่ต้องใช้เวลาในการดำเนินการ ผู้ส่งบทความจึงไม่ควรเร่งรัดผลการตอบรับ และต้องเตรียมพร้อมสำหรับการแก้ไขตามขั้นตอนของการจัดพิมพ์ จนกว่าจะได้หนังสือรับรองจากกองบรรณาธิการและวารสารที่ดีพิมพ์เรียบร้อย ซึ่งแสดงว่าผลงานได้มีการเผยแพร่แล้วตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนบทความวิจัยนั้นๆ

บทสรุป

การเขียนบทความวิจัยไม่ได้เป็นงานที่ยากและลำบากเกินกว่าที่นักวิชาการหรือนักวิจัยจะทำได้ แต่เนื่องจากเน้นต้องการเผยแพร่ในลักษณะที่เป็นผลงานวิชาการ จึงจำเป็นต้องปฏิบัติตามรูปแบบและฝึกฝนการเขียนเพื่อนำเสนอผลงาน และควรให้ความร่วมมือกับกองบรรณาธิการในการพัฒนา ปรับปรุงบทความวิจัยให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ ทั้งนี้จะต้องระลึกไว้ด้วยว่าการจัดทำผลงานวิชาการที่ดีมีคุณภาพ ผู้นำเสนอต้องมีความตั้งใจจริงในการนำเสนอข้อมูลที่ต้องการและเป็นประโยชน์ให้มากที่สุด โดยไม่บิดเบือนข้อมูล วิเคราะห์เพื่อผลประโยชน์ส่วนตนหรือหมู่คณะ หรือการเอาผลงานผู้อื่นมาเป็นงานของตน ซึ่งเป็นการผิดจรรยาบรรณของนักวิชาการ การนำเสนอบทความวิจัยซึ่งเป็นผลจากการศึกษาค้นคว้าและนำมาเผยแพร่ จึงควรมุ่งเน้นประโยชน์ทางวิชาการและการพัฒนาสังคมเป็นประเด็นสำคัญ ผู้เขียนหวังว่าแนวคิดในการเขียนบทความวิจัยตามที่ได้เรียบเรียงมานำเสนอนั้น จะเป็นประโยชน์ โดยเฉพาะนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา ครู-อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาในสถาบันการศึกษา และผู้สนใจในหน่วยงานต่างๆ ที่ต้องการเผยแพร่ผลงานวิจัยเพื่อให้เกิดผลงานที่มีคุณค่าและเกิดประโยชน์ต่อวงการการศึกษาของไทยต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- เฉลิมพล แซมเพชร. (2555) การเขียนผลงานวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ. ใน เอกสารประกอบการประชุมการนำเสนอผลงานวิจัยแห่งชาติ 2555 ณ ศูนย์ประชุมบางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิร์ล กรุงเทพฯ. 27 สิงหาคม 2555.
- ชุติมา สัจจามันท์. (มปป.). การเขียนบทความวิจัยและการนำเสนอผลการวิจัยระดับชาติหรือนานาชาติ. [ออนไลน์] แหล่งที่มา <http://ma.psu.ac.th> (12 กรกฎาคม 2555).
- นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช. (2550.). การจัดทำรายงานวิชาการ บทความวิจัย และการอ้างอิง. [ออนไลน์] แหล่งที่มา : ednet.kky.ac.th/~edad/research_article/writing.doc. (12 กรกฎาคม 2555).
- สมเกียรติ พรพิสุทธิมาศ. (มปป.). การเขียนบทความวิจัย. ภาควิชาชีววิทยาและหน่วยวิจัยวิทยาศาสตร์ฯ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบัติ ทิฆมทรัพย์. (2550). การเขียนบทความวิชาการและบทความวิจัย. [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://research.eau.ac.th> (30 สิงหาคม 2555).
- สุนันทา จริยาเลิศศักดิ์. (2555.). เคล็ดลับการเขียนบทความวิจัย. [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.gotoknow.org/blogs/pasts/361166> (22 มิถุนายน 2555).
- เสาวภา วิชาดี. (พฤษภาคม-สิงหาคม 2554) “การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาและลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสำหรับนักศึกษา คณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.” *วิทยาสารเกษตรศาสตร์*. (สาขาสังคมศาสตร์). 32 (2), 252-253.
- สันติ ศรีสวนแดง และผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล. (พฤษภาคม-สิงหาคม 2554) “ประสิทธิภาพของระบบการนิเทศการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาโดยใช้การวิจัยเป็นฐานสำหรับหลักสูตรครูเกษตร 5ปี.” *วิทยาสารเกษตรศาสตร์* (สาขาสังคมศาสตร์). 32 (2), 265-268.